

MADELEINE ELIOT
PÍSEŇ DECHU A KOSTÍ
UKÁZKA Z KNIHY

Marina

„Moje družka se musí umět bránit,“ oznámil Caspian. Slovo „družka“ vykřikl poněkud hlasitěji, než bylo nutné, když mi vtiskl dýku do ruky.

V sirénských útesech jsem strávila teprve pár dní. Většinu z nich v bezvědomí, protože jsem se vzpamatovávala z vyhnání Morarova ducha z Rannochova jezera. Už se mi po té mrzuté kelpii stýskalo, ale měla jsem na práci několik jiných, mnohem naléhavějších věcí.

Třeba že tím, jak jsem zůstala s Caspianem, vlastně zrazuju svůj lid i rodiče. I když je mým druhem.

„Takže ty mě budeš učit?“ zeptala jsem se a snažila se působit skepticky, abych nezněla příliš nadšeně a nervózně.

„Samozřejmě,“ usmál se.

Prosila jsem otce i bývalého snoubence, aby mě naučili sebeobraně, ale oba to odmítli. Podle nich to nebylo nutné ani patřičné.

A teď tu stál Caspian, král sirén a úhlavní nepřítel mého lidu, a strkal mi do ruky dýku.

Kdybych do něj už nebyla zamilovaná, tohle by bohatě stačilo.

Zjištění, že jsme druží, bylo pořád čerstvé. Caspian mě představil svému lidu teprve dnes ráno, i když mi to připadalo jako celá věčnost. Plánovali jsme předstírat falešné zasnoubení, dokud se nerozhodnu, jestli tu zůstanu. Jenže v momentě, kdy mě představil jako svou družku, něco do sebe zapadlo.

Odtud jsme šli na jednání s jeho poradci, které dopadlo katastrofálně. Pak jsme se vydali na jídlo do jedné ze společných jídelen a na trénink a já neměla příležitost vymyslet, jak mu to říct. Jenže, moře chraň, povědět mu to *musím*. Než splní svůj slib, že mě důkladně pomiluje. Netušila jsem, jak velký význam tomu sirény přikládají, ale věděla jsem, že je to pro ně důležité. Caspian to sám naznačil, když se mi na našem malém opuštěném ostrově odmítl úplně odevzdat.

Toužila jsem po něm. A podle toho, jak se na mě díval a jak jsem cítila, že naše srdce bijí ve stejném rytmu, jsem měla pocit, že on po mně touží také.

„Pokud bys ovšem raději nedala přednost Astraiovi?“ pozvedl obočí.

Caspianův pohledný druhý důstojník mi poslal letmý polibek, načež dostal výchovný políček od Zephyr, Caspianovy první důstojnice.

Oba přišli údajně proto, aby se podívali na náš trénink, ale já věděla, že mě ve skutečnosti hlídají. Caspian si nebyl jistý, zda se mě některá ze sirén nepokusí zabít, aby tak poslala zprávu mému otci. Nemohla jsem se jim divit.

Zejména po tom, jak dopadla schůze s jeho poradci.

„Udělá Astraios i jiné věci, které ty neuděláš?“ pošádila jsem ho. Zvedla jsem k němu hlavu a přistoupila o krůček blíž, abych vytěsnila vzpomínku na jistou aktivitu. Obklopila mě jeho vůně: vítr, moře a máta a já cítila teplo jeho nahé hrudi, které sálalo až ke mně. „Třeba... že by dodržel sliby?“

V Caspianových očích se zablesklo žárem a skousl si spodní ret. Pro všechny mořské proudy, chtěla jsem být tím rtem. „Řekl jsem ti, že své sliby dodržím, ježovko,“ zavrčel smyslně. „Ale klidně ho pozvi. Bude veseleji.“

„U všech moří,“ vydechla jsem, o krok ustoupila a zavrtěla hlavou. „Ty jsi ničema.“

„Pirátský ničema,“ připomněl mi s ďábelským úsměvem. „A teď zvedni tu ruku s dýkou.“

„Když jsem dost silná na trénink, nejsem dost silná i na ty *ostatní* věci?“ Namířila jsem na něj dýku a významně si ho prohlížela.

„Na to ostatní budeš potřebovat lepší výdrž,“ odpověděl, koutky rtů mu zacukaly pobavením s velmi konkrétním podtónem. „Drž dýku takhle.“ Opravil mi úchop, jeho dotek mě pálil na kůži. „Mám pocit, že takové aktivity by mi výdrž rozhodně *zlepšily*,“ namítla jsem a upravila čepel podle jeho pokynů.

„Mluví o tom, o čem si myslím, že mluví?“ ozval se Astraios nahlas. „Protože tohle nezní jako sebeobrana. Tohle zní, jako přede–“

„Dávej si pozor na jazyk,“ zasyčel Caspian a namířil na něj svou čepel. „Nebo Marinu naučím, jak ti ho uříznout.“

„To by nikdy neudělala,“ prohlásil druhý důstojník sebejistě a vyzývavě na mě zamrkal. „Miluje můj jazyk.“

Zephyr praštila toho nenapravitelného muže právě ve chvíli, kdy k němu Caspian vykročil se zaťatými pěstmi.

„Casi?“ zavolala jsem na něj a dýka mi v ruce povolila.

„Dělá si srandu,“ ujistila ho Zephyr hlasitě a významně se na Caspiana podívala. „Seber se, Casi.“

Caspian sebou trhl, zamračeně se ke mně otočil a procedil: „Řekl jsem: ruku s dýkou nahoru.“ Zakabonila jsem se a zvedla ruku. Už teď se trásla námahou a v duchu jsem proklínala své slabé svaly a nulový trénink.

„Dobře,“ řekl spokojeně, přičemž si mě zkoumavě prohlížel ze všech úhlů, zatímco jsem bojovala sama se sebou. „Máš slabé paže.“

„To vím,“ procedila jsem mezi zuby a už cítila, jak se mi krátí dech. „Tohle je všechno, co mě dneska plánuješ naučit?“

„Trpělivost, ježovko,“ poškádlil mě Caspian. Položil mi ruce na boky a lehce mě posunul. Srdce mi při tom doteku poskočilo a on se na mě zazubil, jako by to ucítil. „Zjišťuju, jak tě nejlépe učit. Možná začneme úplnými základy sebeobrany a k dýkám se dopracujeme později.“

Poklepal mi na paži, abych ruku spustila. Trochu se mi chvěla z toho, jak dlouho jsem musela držet dýku nahoře. „Mrzí mě to,“ řekla jsem tiše a kousla se do rtu, když zdvihl obočí. „Doma mi nikdo nedovolil, abych trénovala.“

Caspianovo pozvednuté obočí se změnilo v zamračení. „Nikdy se neomlouvej za krátkozrakost druhých,“ řekl tiše a položil mi ruku na bedra. „Chci, abys uměla bojovat, pokud máš v téhle válce stát po mém boku.“

„Myslela jsem, že jde o to válce zabránit,“ poznamenala jsem, když se přede mě postavil. Zamávala jsem dýkou. „Že tohle *nebudeme* potřebovat.“

„O to taky *jde*,“ zasmál se. „Ale je lepší být připravená než něčeho litovat. Začneme tím, kam nejlépe útočnicka trefit.“

Caspian mi ukázal několik chvatů, které považoval za dostatečně jednoduché, abych je zvládla. Ukázal mi citlivá místa možného útočnicka a Zephyr k tomu přidala své postřehy z pohledu útočnic. Po půl hodině jsme museli skončit. Moje plíce už nemohly dál.

„Lékům nějakou dobu trvá, než zafungují,“ řekl Caspian. Odnesl mě zpátky do svých komnat, když už slunce zapadalo. „Ale za pár týdnů vydržíš déle. Dokážeš víc.“ Neodpověděla jsem. Pozorovala jsem třpytivé moře pod námi a snažila se příliš nedoufat.

„Zítřejší jednání, byl bych rád, kdyby ses ho zúčastnila,“ prohlásil, když jsme dorazili k jeho komnatám. Odhrnul těžký závěs bránící místnost před světlem, chladem a větrem a nechal mě projít. „Pak tě provedu útesy.“

„A zítra dopadne ta schůze stejně skvěle jako dnešní?“ nadzvedla jsem obočí.

Dneska jsem se setkala s Caspianovou radou a většina z nich se na mě dívala s podezřením, ne-li rovnou s nepřátelstvím.

Caspian mi vysvětlil, že rada má pouze čtyři sirény, každý člen představuje jeden ze světových větrů.

Arctos, shrbený sirénský muž, který vypadal minimálně na pět tisíc let, byl pán Severních větrů. Eos, siréna s tmavou pletí a vlasy bílými jako její křídla, byla paní Východních větrů. Mesembria, jediná členka rady, která na mě hleděla téměř s babičkovským úsměvem, byla paní Jižních větrů. Hesperus, nejmladší člen rady, jemuž bylo pouhých tři sta let, což ve skutečnosti vůbec nebylo málo, byl pán Západních větrů.

„To prostě nepřipadá v úvahu,“ zachroptěl Arctos a jeho křídla se za ním načepýřila v oblaku šedého peří. „Sirény se nepáří se selkii. Ne po vyhnanství.“

„Marina mi zachránila život.“ Caspian mi stiskl ruku, v tichém rozkazu, abych mlčela. „Naše druhy vybírají bohové a pro mě zvolili Marinu.“

„Nemůže si vzít nikoho jiného,“ připomněla Mesembria s omluvným úšklebkem. „Lid to ví. Král si musí vzít svou družku.“

„Selkie toho využijí,“ varovala Eos a přeměřila si mě nedůvěřivým, ledovým pohledem. „Bylo by pro nás všechny lepší, kdybyste zůstal bez družky, můj králi.“

„To nepřipadá v úvahu,“ odvětil Caspian pevně a stále mi svíral ruku. Srdce mi bilo jako splašené, když dodal: „Jsem do své družky zamilovaný a hodlám si ji vzít. *Všichni* víte, proč odloučení nepřichází v úvahu.“

Členové rady po sobě vrhali temné pohledy, ale Caspian nic víc nevysvětlil, ani když jsem ho zatahala za paži, aby to udělal.

Debata trvala skoro hodinu a k žádnému rozhodnutí se nedobrali. Hesperus byl jediný, kdo mě nesoudil, a já doufala, že si z něj jednou dokážu udělat spojence.

Caspian nakonec schůzi ukončil a vyřítil se z místnosti, přitom mě táhl za sebou.

Přestože moje první jednání rady dopadlo katastrofálně, jedna jeho věta mi v hlavě rezonovala celý den: „*Jsem do své družky zamilovaný.*“

Ran mi tvrdil, že mě Caspian miluje, ale já mu nevěřila. Teď... jsme byli druzi. Svazek, který sahá hlouběji než láska, manželství nebo posvěcené spojení. *Byli* jsme propojení v samotné duši, i kdyby to zatím tak necítil. Kolik z jeho prohlášení byla pravda a kolik divadlo?

„Asi ano,“ povzdechl si Caspian a vrátil mě do přítomnosti. Svalil se na pohovku v části jeskynního obydlí, které sloužilo jako společenská místnost. „Ale tahle schůze se týká pohybu lodí a mořských tras. Astraios i Zephyr tam budou, stejně jako rada, a chci, aby ses porady zúčastnila a naslouchala. A radila.“

„Radila?“ zopakovala jsem.

„Jak jen to půjde,“ odpověděl Caspian s ledabylým pokrčením ramen.

„Chceš, abych vyrazila tajemství svého lidu,“ řekla jsem ostrážitě a posadila se k němu. Objal mě jednou paží kolem ramen a přitáhl si mě blíž. Ten pohyb byl tak známý, až mě z toho bodlo u srdce. Kdyby se nám podařilo přesvědčit naše národy, aby nás přijaly... mohlo by to takhle vypadat vždycky.

Ale ne, dokud mu neřeknu pravdu.

„Ne,“ zamračil se Caspian. „Slíbil jsem ti měsíc na rozhodnutí, Marino. Nebudu po tobě žádat, abys cokoli prozradila, dokud sama nebudeš chtít.“

„Ani nevím, jak užitečné by to bylo,“ povzdechla jsem si a zadívala se na své ruce. Moje hnědá kůže byla po Morarově útoku trochu světlejší, ale pár dní na slunci by jí vrátilo její sytý, hřejivý odstín. „Otec mě k důležitým jednáním nepouštěl.“

„Tvůj otec je hlupák,“ prohlásil Caspian, což mi vyloudilo na tváři zamračení. „Nebudu se za to omlouvat,“ zasmál se. „*Byl* hlupák, že ti nevěřil. Že tě neučil a nevedl. Já tu samou chybu neudělám.“

Neřekla jsem, že to třeba nemá smysl, protože vůbec není jisté, že s ním zůstanu... ale viděla jsem, jak se mu ta myšlenka mihla v očích a zbarvila je do lesklé zlaté.

„Proč se vlastně nemůžete oddělit od své družky?“ zeptala jsem se tiše.

„*Můžeme*,“ připustil Caspian, „ale při delším odloučení to bolí. Způsobuje to emocionální vyčerpání. Oslabuje to tvou magii. A rada teď nechce, abych byl slabý.“ Což by byl, zvlášť kdybychom udělali ten poslední krok a pak by se mi něco stalo.

„Caspiane...“, začala jsem odhodlaně, připravená mu říct pravdu, ale slova se mi zasekla v hrdle.

Položil mi ruku na zátylek, jemně mi ho stiskl a prsty mi prohrábl vlasy. „Máš hlad?“ zeptal se, když jsem mlčela příliš dlouho. „Přiznávám se, že se mi dnes nechce jíst s ostatními. Chci jen tebe.“

Přikývla jsem. Srdce mi zase poskočilo. „Měla bych se nejdřív vykoupat.“

„Chceš, abych ti pomohl?“ zamručel Caspian. Znovu mi prohrábl vlasy a přitom se na mě zadíval pohledem, který by rozpustil i ledovec.

Moře pode mnou, a že jsem chtěla. Ale zároveň jsem potřebovala pár minut o samotě, abych si utřídila myšlenky.

Caspian jako by ucítil moje zaváhání, se naklonil, aby mě políbil na tvář – frustrující cudné gesto. „Jdi se vykoupat. Já seženu něco k jídlu.“

Stiskl mi koleno, když se zvedal, a zamířil do koupelny. Slyšela jsem, jak pouští vodu. Vstala jsem, abych se podívala, jak to tu funguje. Tak vysoko v útesech jsem čekala, že vodu budou nosit. Ale na stěně byly upevněné trubky podobné těm v sídle selkií a z nich z vývodu proudila čistá horká voda jako déšť.

„Někde tam dole je přírodní horký pramen,“ vysvětlil Caspian. „Pokud si chceš dopřát pořádnou koupel, musíme dolů. Ale možná ti teď bude víc sedět sprcha.“

„A proč jako?“ zeptala jsem se a laškovně povytáhla obočí.

Caspian se zazubil. „Jsou společné.“

Snažila jsem se ze všech sil nezblednout, ale podle Caspianova výbuchu smíchu se mi to nepovedlo.

„Klid, ježovko,“ smál se. „Pokud chceš, zajistím čas jen pro nás dva.“

„Výhoda královského postavení?“ pošádčila jsem ho. Přitom jsem se snažila tvářit, že myšlenka na koupel před jeho lidem mi pořád nepřipadá příšerná. Obvykle jsem nebyla puritánka, ale očividně mám své hranice.

Caspian pokrčil rameny, pořád s tím polovičatým úsměvem. „Pár takových *mám*. Voda obsahuje na pití příliš mnoho síry. To je ten slabý zápach.“ A skutečně, ucítila jsem jemný odér. Ne nepříjemný, jen zvláštní. „Na koupání je ovšem bezpečná,“ pokračoval a zkoušel teplotu rukou, „ale nepij ji. Právě tohle je jeden z mnoha problémů, se kterými se můj lid potýká.“

Přikývla jsem a zkoumala sprchu o trochu opatrněji. „Odkud tedy máte pitnou vodu, když ne z pramenů?“

„Hlavně z deště,“ odpověděl Caspian. „Máme žlaby, které vodu zachycují a odvádějí ji do cisteren v různých částech útesů. V zimě to funguje dobře, ale v létě...“

Odmlčel se. Nemusel nic dodávat. V létě nikdy není vody dost. A v zimě zas není dost jídla.

Caspian mi ukázal, kde najdu ručníky a mýdlo, a nacpal mi do náruče tolik věcí, jako bych se chystala na maraton sprchování.

„Pro princeznu to není moc luxusní,“ řekl s trochu rozpaky. „Ale pro válečného krále je to ideální.“

„Tohle je dokonalé,“ ujistila jsem ho. „Děkuju.“

Přikývl a zvedl ruku k mé tváři. Jemně mě pohladil po líci. „Jsi v pořádku, Marino? Dnes jsi byla... roztržitá.“

Teď. Teď bych mu to měla říct.

Ale v ústech jsem měla sucho a při té představě se mi zvedal žaludek, tak jsem zalhala a přitiskla si ručníky k hrudi, jako by mohly skrýt pravdu. „Jen... očekávám splnění jistých slibů,“ řekla jsem sladce a stoupla si na špičky, abych ho políbila na tvář. „Tak zatím.“

„Zatím,“ téměř zavrčel. „Ale nejdřív bychom si měli... promluvit.“

Přikývla jsem, srdce mi poskočilo. Možná se v něm svářely stejné protichůdné emoce jako ve mně. Stejná touha. To samé pouto.

„Půjdu sehnat nějakou večeri,“ řekl. O krok ucouvl, až se do mě dala zima. „Užij si sprchu.“
A já se ze všech sil snažila nedívat se, jak odchází.